శ్రీ రమణ జ్యోతి

సంపుటి-44 సంచిక - 3 హైదరాబాదు మార్చి, 2024 పేజీలు - 52 రూ. 10/- సంవత్సర చందా : రూ. 100/-

SRI RAMANA JYOTHI

Vol - 44 Issue - 3 Hyderabad March, 2024 Pages - 52 Rs. 10/- Annual Subscription Rs. 100/-

BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHI

ARUNACHALA HILL (అరుణాచల గిరి)

స్మరణమా త్రముననె పరముక్తి ఫలద । కరుణామృ తజలధి యరుణాచ లమిది ॥

శ్రీ రమణ జ్యోతి

మార్చి 2024

ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi

March 2024

IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 116వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**శ్రీ భగవాన్ నా జీవితంలోకి ఎలా ప్రవేశించారు?**	శ్రీ వై.ఎన్. అథావలె	8
3.	**ఉద్దీపనము**	శ్రీ దుర్గా శ్యామసుందరి	15
4.	**గణపతిని రక్షించిన భైరవి**	శ్రీమతి అయ్యల సోమయాజుల రేణుక	21
5.	**శ్రీ రమణ మహర్షి భక్తాగ్రేసరులు**	శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల	26
6.	Why did God Choose Prabhupada and Vivekananda?	Dr K Subrahmanian	30
7.	Ashtavakra Gita 22	V Krithivasan	37
8.	Atma Vichara Padhigam		41
9.	Life in the Hall at Sri Ramanasramam	SS Cohen	44
10.	Inattention - An Obstacle to the Divine	Venkata Ramana	47
11.	In Him I find Responce	B.S. Bagi	51

Events in Sri Ramana Kendram in March 2024

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 19th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
3. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.

(పాఠకులు దయచేసి తమ ఫోన్ నంబరు,e- మెయిల్ అడ్రెస్, శ్రీ రమణకేంద్రం ఆఫీసుకు వెంటనే ఫోన్ చేయగలరు)

(Readers are requested to kindly intimate the Sri Ramana Kendram Office, their Phone Number and e-mail address)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

ఒత్తిడి, నివారణ

డా॥ కే.యస్. గారి 116వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

మీరు దేవాలయానికి వెళ్ళినప్పుడు, అర్చకుడు దైవ సన్నిధిలో కొబ్బరికాయ కొట్టి, పూజ చేసి, అరటిపండో మరేదో యిస్తాడు. అలా యిచ్చిన వెంటనే దానిని ప్రసాదం అంటాము. ఎప్పుడైనా రోడ్డు వెంబడి మీరు వెళ్తూ, ఒక దగ్గరి స్నేహితుడు కనిపిస్తే "నేను యిప్పుడే అరటిపళ్ళను కొన్నాను, కొన్ని తీసుకో" అంటే, అతను యింట్లో బోలెడు పళ్ళు వున్నాయని తీసుకోడు.

అదే, మరెప్పుడైనా తారసిల్లిన పరిచయస్తుడికి "నేను తిరుపతి వెళ్ళి వచ్చాను", అని ఒక చిన్న లడ్డు ముక్కను యిస్తే, అతడు ధనవంతుడైనా సరే, వెంటనే తీసుకుంటాడు. అప్పుడు, పరిమాణంతో సంబంధం లేకుండ, దాన్ని దేవుడు యిచ్చాడని భావిస్తూ వెంటనే తీసుకుంటాడు. సాధారణంగా తీసుకోని వ్యక్తి కూడా, ప్రసాదమనుకున్న దాన్ని పవిత్రమైనదని తీసుకుంటాడు. ప్రసాదమనే సరికి ప్రవర్తనలో మార్పు వస్తుంది. ప్రతి ఒక్కటి, నిజానికి దేవుడి నుండి వచ్చినదే, ఏదీ మనది కాదు.

శ్రీకృష్ణుడు, పత్రం, పుష్పం, ఫలం, తోయం, ఏది సమర్పించినా చాలు, పెద్ద బుట్టెడు పుష్పాలు, పళ్ళు అవసరం లేదు, ఇచ్చేది నామ మాత్రంగా వుంటే చాలునన్నాడు. ఒక చిన్న బిడ్డ, జిలేబి ముక్కను తెచ్చి మీకు యిస్తే ఎంతో సంతోషిస్తారు. అంతేగాని, తీసుకోకుండ లోపలికి వెళ్ళి పెద్దది తెచ్చుకుంటానని అనరు. బిడ్డ

యిస్తున్న దాని పరిమాణాన్ని లెక్కలోకి తీసుకోము. బిడ్డ తృప్తి చెందుతుంది, మీరు సంతోషిస్తారు. అలాగే, దేవుడు కూడా, యిన్ని వ్యాపకాల మధ్య మీరు భక్తితో సమర్పించిన దానితో ఎంతో సంతోషిస్తాడు. అలాగే వేంకటేశ్వర స్వామి హుండీలో వేల రూపాయలు వేసినప్పటికీ, అది నామ మాత్రమే. ఎందుకంటే, భగవంతుడు యిచ్చిన దానిలో నుండి మనం తిరిగి సమర్పించు కుంటున్నాము కదా! తిరిగి మళ్ళీ ఏమీ ఆశించకుండా, మనకు వున్న దానిలో కొంత మనకు తెలియని వాళ్ళకు కూడ యిస్తూ వుండాలి.

ఇస్తే యివ్వండి

ఒక యాచకుడు మన యింటి దగ్గరికి వచ్చినప్పుడు, సాధారణంగా "బాగా బలంగానే వున్నావు కదా, ఏదో ఒక పని ఎందుకు చేసుకోవు" అంటాము. ఏమీ యిచ్చేందుకు అతను తగడు అనుకుంటాము. కాని, మనకు అనుకోకుండ ఏదో ధనం వస్తే, మనం దానికి తగుదుమా అని అనుకోము. అడగడానికి వచ్చాడంటే, అతనికి ఏవో సమస్యలు వుండవచ్చు. మనం ఏమీ యివ్వనప్పటికీ, అతనిని విమర్శించరాదు. ఏవో బాధలతో, ఒక పది రూపాయలు యివ్వమని అడగవచ్చు. అలా అడగడానికి ఎంతో మానసిక బాధ వుండి వుండవచ్చు. మనం యివ్వగలిగిన స్థితిలో వుంటే యివ్వడం సబబు. దీనస్థితిలో వున్న వ్యక్తి, మనం డబ్బును విసిరివేసినా తీసుకుంటాడు. కాని, వ్యక్తి స్థితిని గమనించి, కొంత మర్యాద చూపాలి. అలాగే, పరిచయమున్న వ్యక్తి యింట్లోకి వచ్చి

సహాయం కోరినప్పుడు, యివ్వగలిగితే, అప్పుడు యితరుల సమక్షంలో కాకుండ, వేరుగా వెళ్ళి యివ్వడం మర్యాద. సహాయం పొందినవారు దీవిస్తే, దాని ప్రభావం ఎంతైనా వుంటుంది.

ఆలోచనల శక్తి, ప్రభావాలు ఎంతో గొప్పగా వుంటాయి. ఒక మంచి వ్యక్తి మన గురించి ఆలోచిస్తే, లేదా ఒక పవిత్రమైన సాధువు దృష్టి మన మీద పడితే, అది ఎంతో ఊహించలేనంత ప్రభావాన్ని చూపుతుంది. అది అప్పటికప్పుడు కాకపోయినా గాని, ఏదో మరికొంత కాలానికైనా శాంతిని యివ్వగలుగుతుంది. అది శ్రేయోభిలాషులే కాదు, యాచకుల నుండి కావచ్చు. అందుకే, స్వామి వివేకానంద, హిమాలయ గుహలో వున్న ఎవరో మహాత్ముని నుండి వెలువడిన సదాలోచన, భూమిపై నున్న అందరి మీద మంచిని చేస్తుందన్నారు. అందరి పట్ల సద్భావన చూపితే, వారిలో అదే భావన ఏర్పడుతుంది.

ఒక భక్తుడు, పనికి సంబంధించిన ఒత్తిడిని గురించి నన్ను అడిగాడు. ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ అప్పటికప్పుడు తటాలున జరగదు. మన ఎఱుకలోకి రాకుండ, మన చుట్టూ ఎన్నో జరుగుతాయి. అవి అన్నీ, ఆ ఉన్నత శక్తి యిచ్ఛతో జరుగుతూ పోతాయి. ఇప్పుడు మనం ఒత్తిడిని గురించి మాట్లాడుతున్నాము. ఇదే సమయంలో, అకస్మాత్తుగా, మీలో ఒత్తిడి ఏమీ లేదని అనిపించవచ్చు. అలాగే, కొన్ని ఏళ్ళ తరువాత, పనిలో వుంటూ వచ్చిన ఒత్తిడీ లేకపోవచ్చు.

ఒత్తిడి అవసరమా?

నిజం చెప్పాలంటే, కొంత ఒత్తిడి అవసరమే. ఎవరూ, అసలు

ఒత్తిడి లేకుండ పని చేయలేరు. ఉదాహరణకు, ఒక తాడులో ఒత్తిడి (పురి) వుండాలి, లేకుంటే అది ఉపయోగపడదు. అందుకే, వాంఛిత ఒత్తిడి, అవాంఛిత ఒత్తిడి అన్నవి వుంటాయి. వాంఛిత ఒత్తిడి, పని చేసేందుకు అందరికీ కావాలి. అవాంఛితమైతే, ఒత్తిడి పనికి అడ్డు తగులుతుంది. వాంఛిత ఒత్తిడి పనిని ప్రోత్సహిస్తే, అవాంఛితమైన వ్యతిరేక ధోరణితో మీరు ఆ పని చేస్తున్నప్పటికీ, అది ఫలవంతమవుతుందా, కాదా అన్న సంశయాన్ని రేకెత్తిస్తుంది. దానితో, ఎంతో శక్తి ఆ ఊహతో వృథా అవుతుంది.

అందుకే, మొదటే, ఆ పని విజయవంతమవుతుందా లేదా అన్న శంక లేకుండ ముందుకు పోతే, మనలోని శక్తి మొత్తం ఆ పనికి ఉపయోగపడుతుంది. అంతే కాదు, ఆ పనిని పూర్తి చేసిన తరువాత మీకు అలసట అనిపించదు. పనివల్ల అలసట అన్నది, మొదటి నుండి ఆ పని చక్కగా అవుతుందో లేదో అని భయపడడం వల్ల కలుగుతుంది. ఉదాహరణకు, తనలో నుండి నీరు ప్రవహించే ఒక నీటి కొళాయి, దానిలో నుండి తక్కువ నీరు ప్రవహిస్తే, అది బాధపడదు. అలాగే, ఎక్కువ నీరు ప్రవహించినప్పటికీ, ఆనంద పడదు. అసలు కొళాయి యొక్క పని ఏమిటి? తన గుండా నీటిని ప్రవహింప జేయడమే. నీటి ప్రవాహం ఎక్కువ లేదా తక్కువ అన్న దానితో దానికి సంబంధం లేదు. మనం కూడా, అలాంటి ధోరణిని అవలంబిస్తే, భగవంతుడు ఏమి చేయమని ఆదేశిస్తాడో, నేను దానికి పని ముట్టుగా వుంటాను అని తెలుస్తుంది. పని ఎక్కువైనా, తక్కువైనా, తృప్తి లేదా అసంతృప్తులు వుండవు. అది ఒక ఉన్నత స్థితి.

విమర్శకులకు కొదవ లేదు

మరొక విషయం. నీవు ఏమి చేసినప్పటికీ, నిన్ను విమర్శించడానికి ఎవరో ఒకరు వుంటారు. వాటిని పట్టించుకో నక్కర లేదు. నీవు ఆలోచించి చూస్తే, ఎన్నో కోట్ల ప్రజలు వున్న ఈ ప్రపంచంలో, ఎందరు నీకు బాగా తెలిసిన వాళ్ళు వున్నారు? ఐదారుమంది కావచ్చు.

వివాహమైన నలభై ఏళ్ళ తరువాత కూడ, కోపం వచ్చినప్పుడు, "అసలు నిన్ను ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకున్నానో తెలియదు" అనే వాళ్ళు వున్నారు. అంటే, ఇంకొక వ్యక్తిని పూర్తిగా అర్థం చేసుకోలేదన్న మాట. ఎందుకంటే, నిన్ను నీవే పూర్తిగా తెలుసుకోలేదు. ఏదో ఒక సందర్భంలో, నేను యిలా చేయబోతున్నానని, నాకు నేను చెప్పుకోగలనా? నిజంగా అలాంటి సందర్భం వస్తే, నేను ఏమి చేయబోతానో, నాకే తెలియదు. యాంత్రికంగా, అప్పటికప్పుడు ఏదో మాట్లాడతాము, ఏదో ఒకటి చేస్తాం. దాదాపు, ప్రతి రోజూ, అలాగ చెప్పి వుండకూడదు, లేదా చేసి వుండకూడదని ఆ తరువాత అనుకుంటాం. మనకే తెలియక చేయడం వల్ల, అలాగ అవుతుంది.

ధ్యానం, పూజ, జపం చేస్తుండడం వల్ల, మనం అన్ని పనులు అవగాహనతో చేయగలుగుతాం. ఆలోచనా రహితంగా ఏమీ చేయం. ఇతరులను దృష్టిలో పెట్టుకుని నడుచుకుంటాం. అందుకే, మన విధులను, చక్కగా, శక్తి మేర నిర్వహించాలి. అప్పుడే, శ్రమను కలిగించే పనిలో కూడా శాంతిని చవి చూస్తాం. అది ఆ భగవంతుడే ప్రసాదించాలి. సత్సంగం, దేవాలయ దర్శనాలు, సాధువులను దర్శించుకొనడం మంచిది. వాటి వల్ల, మనసులు పవిత్రమై, అవసరమైన శాంతి లభిస్తుంది.

శ్రీ భగవాన్ నా జీవితంలోకి ఎలా ప్రవేశించారు

శ్రీ వై.ఎన్. అథావలె (భావురావ్)

1942లో శ్రీ భగవాన్ యొక్క ప్రథమ దర్శనం కాక మునుపు, నేను ఒక సాంప్రదాయక మరియు ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం కలిగిన కుటుంబంలో పెరగసాగాను. 1914 నుండి, నేను మహారాష్ట్ర లోని పూణే నగరానికి దగ్గరలోని ఆలంది లో వున్న సంత్ జ్ఞానేశ్వర్ సమాధిని దర్శించుకుంటూ వున్నాను. 90 సంవత్సరాల క్రితం, ఆలందిలో ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందిన స్వామి నరసింహ సరస్వతి అనే గొప్ప సాధువు మరియు యోగి వుండేవారు. మా తాత గారు, వారికి గొప్ప విధేయుడైన భక్తుడు. స్వామి వారి అనుగ్రహం, మా కుటుంబం మీద అప్పటి నుండి వున్నది. నేను పుట్టక మునుపే, స్వామి వారు శరీరాన్ని వదిలి సమాధిని పొందినా, వారి నిర్వాణం తరువాత కూడా, ఎంతోమంది భక్తులకు వారిని దర్శించుకునే అదృష్టం కలిగింది అని నాకు బాగా తెలుసు. అలాగే, నేను కూడా, చర్మ మాంసాదులతో వారిని దర్శనం చేసుకోవాలని, ఎన్నో సంవత్సరాలు భక్తితో ప్రార్థించాను. ఎన్నో అనుగ్రహపూర్వకమైన సంఘటనలు మా కుటుంబంలో జరిగినా, నాకు మాత్రము, వారి దర్శనం కలుగలేదే అనే అసంతృప్తి వున్నది. ఇంకా చెప్పాలంటే, నాకు వారి దర్శనం కలగాలని పట్టుబట్టాను. స్వప్నంలో వారు దర్శనమిచ్చినా నాకు తృప్తి లేదు. అందువల్ల, నేను వారిని మధ్య మధ్యలో, దర్శనం కలుగజేయమని ప్రార్థిస్తూనే వున్నాను.

1939 నుండి 1942 వరకు సయాటికా తో బాధ పడ్డాను.

దానికి కారణం, నా ఇంజనీరింగ్ పనిలో కలిగిన అధిక శ్రమ. దాని వలన నేను చాలా బలహీన పడ్డాను. ఈ స్థితిలో, వయసు మళ్ళిన నా తండ్రికి నేను భారం కాకూడదని, నా ఈ స్థితికి దుఃఖిస్తూ, పూణేకు 50 మైళ్ళ దూరంలో, కృష్ణా నదికి ఒడ్డున వున్న పవిత్ర స్థలమైన వాయికి వెళ్లాను. అప్పుడు కూడా, ఆలందిలో వున్న స్వామి దర్శనం కలగాలని ప్రార్థించే వాడిని. నా ప్రార్థనను మన్నించక పోవటం వలన, మరియు నా ఆరోగ్యం బాగోలేక పోవటం వలన, నా ప్రార్థనలో కొంత మార్పు చేసి, నేను చనిపోయేలోపల నాకు ఒక మహాత్ముని దర్శనం కలుగజేయమని మొరపెట్టుకున్నాను. అలా ప్రార్థించిన దాదాపు ఒక నెల తరువాత కావచ్చు, 1942 ఫిబ్రవరిలో, నేను పూర్తిగా నిరాశలో కూరుకొని పోయినప్పుడు, ఒక గొప్ప స్పష్టమైన దర్శనం, తెల్లవారుతుండగా, స్వప్నంలో కలిగింది.

ఒక కొండ గుహలో, గొప్ప మహాత్ముడు వున్నాడు. వారి మాటలను వినటానికి, వివిధ మతాలకు చెందిన వారు, వివిధ కులాలకు చెందిన వారు, సన్న్యాసులు, యోగులు మరియు గృహస్థులు, గుంపులు గుంపులుగా, కొండ మీద వున్న గుహ వద్దకు అనేకమంది వెళ్తున్నారు. అలా వెళ్ళే వారిలో నేనూ ఒకణ్ణి. ఆ గుహ 150 నుండి 200 మంది పట్టే అంత విశాలంగా వున్నది. అక్కడ చేరిన వారందరూ, దగ్గర దగ్గరగా, ఒకరి ప్రక్కన ఒకరు కూర్చొని వున్నారు. నేనూ వాళ్ళతో కూర్చొని నిరీక్షిస్తున్నాను. నేనక్కడ ఒక గంట సేపు నిరీక్షించినా, మాట్లాడే వ్యక్తీ కనిపించలేదు, అలానే అతని మాటలూ వినిపించలేదు. దానితో, సహజంగా విసుగు పుట్టి, చుట్టూ వున్న వారిని "ఎందుకని యింకా ప్రవచనం మొదలు

కాలేదు? ఆ మహాత్ముడు ఎక్కడ?'' అని అడిగాను. నాకు దగ్గరలో, జడలు కట్టిన జుట్టుతో ఒక వృద్ధుడు కూర్చొని వున్నాడు. ఆ తరువాత, అతని పేరు కావ్యకంఠ వాసిష్ఠ గణపతి ముని అని తెలిసింది. వారు చేతిని ఎత్తి, నాతో యిలా అన్నారు. ''గురువు యొక్క మౌనమే అతని మాట. దానితో భక్తులకు సంశయాలే లేకుండా పోతాయి''. అలా అనటంతో ఆశ్చర్య చకితుడనై, ఆ మౌన గురువు ఎవరా అనేది నేను అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. అలానే వారి మౌనోపదేశాన్ని కూడా నేను అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. అందువల్ల, నేను మళ్ళీ, ''గురువు ఎక్కడ వున్నాడు?'' అని అడిగాను. దానితో వారు, ''గురువు నీకు అత్యంత దగ్గరగా కూర్చున్నారు'' అని సమాధాన మిచ్చారు. అప్పుడు నేను, అక్కడ నాకు దగ్గరగా వున్న వారందరిని కలియ చూచినప్పుడు, వారిలో, సన్నగా, తెల్లని కౌపీనాన్ని ధరించి, ప్రసన్నమైన వదనంతో వున్న ఒక 22 సంవత్సరాల యువకుడిని కనుగొన్నాను. నేను అప్పటికప్పుడు, వారికి దండ ప్రణామములు అర్పించి, మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చునా అని అడిగి, వారి యొక్క మౌన భాషను అర్థం చేసుకోవాలని అనుకుంటున్నాను అన్నాను. దానికి వారు, తమ వ్రేలును, హృదయం వైపు చూపించి, మరాఠీ భాషలో, ''దీనిని రమణ మహర్షి అంటారు'' అని చెప్పి, మనోహరంగా నవ్వారు. ఒక్కసారిగా, గొప్ప ఆనందంతో మేల్కొన్నాను. ఈ సంఘటనను, ఎడతెగకుండా నేను చేసిన ప్రార్థనకు సమాధానంగా భావించి, సంతోషించి, దానిని గురించి చింతించడం మొదలుపెట్టాను.

పూణేలో నివసిస్తున్నా, రమణ మహర్షి గొప్పతనాన్ని గురించి మహారాష్ట్రలో అప్పుడు (1942లో) పెద్దగా తెలియదు. అక్కడ వున్న

పెద్ద గ్రంథాలయంలో, పాల్ బ్రంటన్ రచించిన పుస్తకాలు ఒకటో, రెండో వున్నాయి. వాటిని కూడా, చాలా తక్కువ మంది చదివేవారు. మద్రాస్ ప్రావిన్స్‌లో, రామేశ్వరాన్ని దర్శించిన కొద్దిమంది ఉన్నత చదువులు చదువుకున్న క్షేత్రాటకులు, మహర్షిని గురించి విని వుండవచ్చు. కాని, చాలా దూరంలో వున్న వాయి అనే నగరంలో, భగవాన్ గురించి ఎవ్వరికీ తెలియదు. అందువల్ల, నాకు కలిగిన ఈ దర్శనం గురించి ఎవ్వరితోనైనా చర్చించాలంటే యిబ్బందే. పది లేక పన్నెండు రోజులు, నేను ఎంతో ఆత్రుతగా, భగవాన్‌ను గురించి ఏదైనా సమాచారము దొరుకుతుందా అని ఎదురు చూశాను. అన్ని రోజులూ, నేను ప్రార్థిస్తూనే వున్నాను. అలాంటి సమయంలో, అర్థాంతరంగా, ఒకరోజు, పూణేలో నాకు బాగా పరిచయమున్న వ్యక్తి నన్ను కలిసినప్పుడు, నరసింహ సరస్వతి స్వామి వారి ఫొటో నా బల్ల మీద చూసి, అప్పటికప్పుడు ఒక సంఘటనను గుర్తు చేసుకొని, ఈ మధ్య కాలంలోనే నేను తీర్థ యాత్ర కోసం రామేశ్వరం వెళ్లాను. అక్కడ భక్తులు కొంతమంది, శ్రీ రమణ మహర్షి గురించి మాట్లాడుకోవటం విని, వారితో పాటుగా తిరువణ్ణామలై వెళ్లి, ఎంతో ఆనందకరమైన దర్శనాన్ని చేసుకొన్నాను అని చెప్పాడు. అంతేకాదు, భగవాన్ రమణ మహర్షి నరసింహ సరస్వతి వంటి ఒక సిద్ధ పురుషులు (జీవన్ముక్తులు) అని తెలియజేసి, నన్ను కూడా, వారిని ఒక్కసారైనా దర్శించుకొనమని సలహా యిచ్చాడు.

దానితో, ఊహించకుండా, నా స్వప్నం సాకారమైనట్లు అనిపించి, అప్పటికప్పుడు టెలీగ్రాఫిక్ మనీ ఆర్డర్ ద్వారా కొంత

రుసుమును రమణాశ్రమం పంపి, భగవాన్‌కు సంబంధించిన రెండు, మూడు పుస్తకాలను తెప్పించుకున్నాను. వాటిని తొందరగా పొందాలన్న వాంఛ, మరియు నా ఆత్రుత చాలా తీవ్రంగా వున్నది. నాలుగు లేదా ఐదు రోజులలో ఆ పుస్తకాలు వచ్చాయి. నేను వాటిని చదువుదాము అనుకున్న లోపల, నా స్నేహితుడు ఒకరు, వాటిని తీసుకు వెళ్ళాడు. నేను అతనికి ఆ పుస్తకాలను యివ్వవలసి నదిగా లేఖ వ్రాస్తే, అతను వాటిని మరల రమణాశ్రమమునకు ఆర్డర్ చేసి తెప్పించాడు. అవి నాకు ఒక వారం రోజుల తరువాత వచ్చాయి. అవి చదువుతున్నప్పుడు, భగవాన్‌ను తొందరగా దర్శించాలన్న కోరిక మరింత తీవ్రమైనది. నాకున్న జబ్బు వలన, నా శరీరం డస్సిపోయి వున్నా, భగవాన్‌ను దర్శించాలన్న కోరిక తీవ్రంగా వుండటం వలన, నేను ప్రశాంతంగా వుండలేకపోయాను. అటువంటి స్థితిలోనే, నేను రైలు ఎక్కి, మూడో రోజు ఉదయానికి తిరువణ్ణామలై చేరుకొన్నాను. రైల్వే స్టేషన్‌లో, ఒక జట్కా బండిని బాడుగకు తీసుకుని, తెల్లవారు ఝామున 6 గంటలకు శ్రీరమణాశ్రమం చేరుకున్నాను. ఆ జట్కాను నడిపించే వ్యక్తి, భగవాన్ తమ దగ్గరకు వస్తున్నారని నాకు చూపించి చెప్పాడు. దాంతో నా ఆనందానికి అవధులు లేకుండా పోయాయి. నేనెప్పుడైతే, భగవాన్‌కు దండ ప్రణామములు అర్పించానో, అప్పుడు భగవాన్ నా దగ్గరకు వచ్చి ‘‘మీరు పూణే నుండి వస్తున్నారా? బాగా అలసిపోయినట్లు వున్నారు’’ అని అన్నారు. అది విని, నేను ఆశ్చర్యానికి లోనైనాను. ఎందుకంటే, నేను ఎక్కడి వాడిని అనేది కాని, మరియు ఎప్పుడు వస్తాను అని కాని, ఎప్పుడూ ఆశ్రమానికి ఉత్తరం వ్రాయలేదు. ఆ తరువాత, నేను ఆశ్రమంలో వుండటానికి ఏర్పాట్లు చేశారు.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం, నేను భగవాన్ ఎదురుగా కూర్చున్నప్పుడు, నా ఆరోగ్యం గురించి భగవాన్ అడిగి తెలుసుకున్నారు. నేనప్పుడు, భగవాన్‌తో, నా సయాటికా సమస్యతో మూడేళ్ళ నుండి ఎంత తీవ్రంగా యిబ్బంది పడుతున్నానో, నిద్ర లేని రాత్రులు ఎలా గడుపుతున్నానో, ఆహారం తీసుకోవాలన్న కోరిక కూడా ఎలా తగ్గి పోతున్నదో, మంచి మంచి డాక్టర్లకు చూపిస్తున్నా, యిబ్బందికర స్థితి నుండి అధ్వాన్న స్థితికి నా ఆరోగ్యం ఎలా దిగజారిపోతున్నదో తెలియజేశాను. అదే కాకుండా, నా తండ్రి వృద్ధులైనారని, పిల్లలు యింకా చిన్న వాళ్ళని, నా భార్య నిస్సహాయురాలని, ఈ రోగము నన్ను విపరీతంగా పీడిస్తూనే వున్నా, మా కుటుంబానికి సంబంధించిన వారైన నరసింహ సరస్వతీ స్వామి వారిని నిరంతరంగా ప్రార్థించిన ఫలితంగా, నాకు మీ స్వప్న దర్శనభాగ్యం కలగటంతో నేను యిక్కడికి వచ్చాను అని తెలియజేశాను. నేను నరసింహ సరస్వతి స్వామి వారి చిత్రపటాన్ని భగవాన్ చేతికి అందించాను. అది తీసుకొని నవ్వి, స్వామితో వారికి దివ్యమైన దగ్గర సంబంధం వున్నదని తెలిపారు. ఆ తరువాత, నాతో, అనుగ్రహ పూర్వకంగా “మీరు యిక్కడ ప్రశాంతంగా వుండవచ్చు. మీ జబ్బు నయం చేయలేనిదేమీ కాదు” అని అన్నారు. భగవద్గీత రెండవ అధ్యాయము నుండి ఒక శ్లోకాన్ని (14వ శ్లోకం) చదివి “ఓ కౌంతేయా! విషయేంద్రియ సంయోగము వలన శీతోష్ణములు, సుఖ దుఃఖములు కలుగుచున్నవి. అవి ఉత్పత్తి వినాశనములు, అనిత్యములు. కనుక అర్జునా! వాటిని సహింపుము” అని చెప్పి నన్ను శాంత పరిచారు. దానితో, నేను ఎంతో భారము తొలగిన

వాడినయ్యాను. మూడు లేదా నాలుగు నెలల్లో, భగవాన్ అనుగ్రహంతో సంపూర్ణంగా కోలుకున్నాను.

అప్పటి నుండీ 1950వ సంవత్సరం వరకు, సంవత్సరంలో మూడు లేక నాలుగు సార్లు భగవాన్ దర్శనార్థం వచ్చేవాడిని. దాని వల్ల, భగవాన్‌తో సన్నిహితంగా ఉండేందుకు వీలు కుదిరింది. భగవాన్, నన్ను భౌతికంగాను మరియు ఆధ్యాత్మికంగాను ఉత్తేజితుని గా చేసి, నన్ను, వారి కరుణాపూరిత అనుగ్రహ తరంగాలలో శాశ్వతంగా వుండే విధంగా చేసుకున్నారు. దానిని వర్ణించటానికి నా వద్ద మాటలు లేవు.

టెలిగ్రాం అందటంతో, భగవాన్ మహా సమాధి చెందే రోజున, నేను ఆశ్రమానికి వచ్చాను. ఆ రోజున, ఎందుకో, నాలో భావోద్వేగాలు నా నుండి దూరమైనాయి. కాని, మరుసటి దినము రాత్రి, అందరూ నిద్రపోయిన తరువాత, నేను విచలితమైన మనస్సుతో, భగవాన్‌ను యిక ముందు భౌతికంగా దర్శించలేనని, వారి సన్నిధిలో కలిగే ఆనందాన్ని యిక అనుభవించలేనని అనిపించటంతో, విపరీతంగా ఏడవ సాగాను. అప్పుడు, ఒక్కసారిగా, ఆ నిశి రాత్రిలో, ఎవరిదో అడుగుల సవ్వడి వినిపించసాగింది. ఆహ! చూస్తే భగవాన్! చేతిలో లాంతరు పట్టుకొని వున్నారు. కర్టెన్‌ను తొలగించి, నా దగ్గరకు వచ్చి, మృదు స్వరంతో, మెల్లగా, ప్రేమపూర్వకంగా ‘‘ఓహ్! నువ్వెందుకు ఏడుస్తున్నావు? నేను నీకు యిక్కడనే వున్నానని చెప్పలేదా?’’ అని అనటంతో, నన్ను నేను నియంత్రించుకొని, భగవాన్‌కు దండ ప్రణామములు అర్పించాను. నేను నా తల ఎత్తేటప్పటికి, ఆశ్చర్యంగా, నన్ను వదిలేసి భగవాన్ అదృశ్యులైనారు. రమణ భగవాన్‌కు వేవేల ప్రణామములు.

ఉద్దీపనము

శ్రీ దుర్గా శ్యామసుందరి

(తమ రచనల ద్వారా అనేకమంది పాశ్చాత్య దేశీయులను భగవాన్ వైపునకు నడిపించిన గొప్ప మేధా సంపన్నుడు, ఆధ్యాత్మిక జిజ్ఞాసువు, ప్రముఖ పాత్రికేయుడు అయినటువంటి పాల్ బ్రంటన్ అసలు పేరు రాఫెల్ హెర్ట్జ్. వీరు బ్రిటిష్ దేశస్థుడు. వారి జీవిత లక్ష్యం, పరమ సత్యాన్ని కనుగొనటం. ఆ శోధనలో భాగంగా వారు భారతదేశంలోని ప్రముఖ యోగులను, సాధువులను కలుస్తూ, కంచి పరమాచార్య వారి ఆదేశం మేరకు 1930లో భగవాన్‌ను దర్శించారు. అనేక సందేహాలతో సతమతమౌతున్న వారికి, భగవాన్ సన్నిధిలో పరమ శాంతి లభించింది. తమ అనుభవాలను In Search of Secret India లో పొందు పరిచారు. భగవాన్ బోధించిన ఆత్మ విచారణా మార్గాన్ని అనుసరిస్తూ, వారి సాధన కొనసాగింది. ఆ సాధనా ఫలితంగా 1963లో వారికి ఆత్మానుభవం కలిగింది. ఆ వివరాలు ఈ వ్యాసంలో....)

ప్రతీ వ్యక్తి, ఒక ఉన్నతమైన చైతన్యస్థితిని పొంది, స్వస్థితిలో సంస్థితమై వుండే అవకాశం కలదన్న వాస్తవానికి, భగవాన్ ఒక తార్కాణం.

బ్రంటన్ శోధనలో మూడు ప్రశ్నలు ముఖ్యమైనవి. అవి 'నేనెవడను?' 'జగత్తు ఏమిటి?' 'నేనెలా జీవించాలి?'. ఆయన భగవాన్ చెప్పిన ఆత్మ విచారణా మార్గాన్ని సంక్షిప్తంగా యిలా చెప్పారు. "నిరంతరం 'నేనెవడను'? అన్న విచారణ కొనసాగించు.

నీ వ్యక్తిత్వాన్ని విశ్లేషించు. ఎక్కడినుండి 'నేను' అనే ఆలోచన మొదలయ్యిందో చూడు. నీ ధ్యానాన్ని అంతర్ముఖత్వం చెయ్యి. ఒక రోజు ఆలోచనా క్రమం నెమ్మదిస్తుంది. లోపల నుండి ఒక స్ఫురణ లేస్తుంది. దానిని అనుసరించు. నీ ఆలోచన ఆపెయ్యి. ఆ స్ఫురణే నిన్ను గమ్యానికి చేరుస్తుంది''.

పాల్ బ్రంటన్ భగవాన్ సందర్శనం గురించి 1971లో యిలా వ్రాశారు.

'భగవాన్ సన్నిధికి నేను వెళ్లి 40 సంవత్సరములు అయ్యింది. ఆ రోజు, వారు, పులిచర్మంతో కప్పబడిన సోఫాలో, కొద్దిగా వాలి కూర్చొని వున్నారు. సహజంగా, దీర్ఘకాల గతిలో జ్ఞాపకాలు మరుగున పడతాయి. కాని, భగవాన్ విషయంలో అలా జరగలేదు. నేను చూసిన వారి వదనము, రూపము, ముఖంలో వ్యక్తమయ్యే భావాలు, పరిసరాలు స్పష్టంగా గుర్తున్నాయి. అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైన విషయం, నేను ధ్యానం చేసుకునే సమయంలో, కాంతివంతమైన వారి సన్నిధి అనుభవం, ఆ రోజు ఎలా ఉన్నదో, ఈ రోజుకీ అలానే వున్నది.

మహర్షి ఒక సాధారణమైన వ్యక్తియో, లేక యోగియో అయి వుంటే, వారి గురించి, నాకు యింత శక్తివంతమైన, లోతైన భావన కలిగేది కాదు. పూర్వ, పశ్చిమ దేశాలకు సంబంధించిన అనేకమంది యోగులను నేను ఎరుగుదును. కాని, మహర్షి గూర్చిన అభిప్రాయం పూర్తిగా పక్షపాత రహితము, స్వచ్ఛము. అది, భగవాన్ భక్తులతో సంభాషణల వల్లనూ, మహర్షి జీవిత చరిత్ర చదవటం ద్వారానూ, నా వ్యక్తిగత అనుభవాల వల్లనూ, భగవాన్‌ను క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి

నేను ఏర్పరచుకున్న అభిప్రాయము. అదేమంటే, వారు మహోన్నత శక్తికి శుద్ధమైన మార్గము.

ప్రతిరోజు, ముఖ్యంగా సాయంత్రాలలో, భగవాన్ తీవ్ర ధ్యాన స్థితిలో వున్నప్పుడు, ఎవరూ వారితో సంభాషించే సాహసం చేయరు. అక్కడ మౌనమే రాజ్యమేలుతుంది. అంతా పవిత్రత పరచుకుని, ఆశ్చర్యంతో కూడిన పూజ్యభావం కలుగుతుంది. సూర్యాస్తమయం వరకు, ఈ వాతావరణం యిలా కొనసాగుతుంది. కాని, పగటి సమయాలలో భగవాన్ అందరిలాగే సామాన్యులుగా కనిపించే వారు. మాటలకందని దివ్య నాటకమేదో ఆ సాయంత్రాలలో జరుగుతూ వుండేది. ఆ నాటకంలో భగవాన్‌ది ముఖ్య పాత్ర. కాని అంతకంటే విశేషమైనదేదో వున్నది!

చెంగల్పట్టులోని దేవాలయంలో, నేను కంచి పరమాచార్యుల వారిని కలిసి, వారిని ఇంటర్వ్యూ చేశాను. వారినొక వ్యక్తిగతమైన ప్రశ్న అడిగాను. ‘మహర్షి శిష్యులొకరు నన్ను వారి గురువు వద్దకు తీసుకు వెళతానంటున్నారు కాని, నేనెవరిని అడిగినా, మహర్షి ఎవరో తెలియదంటున్నారు. మరి నేను వెళ్ళనా? వద్దా? అని సందిగ్ధంలో వున్నాను’. వెంటనే పరమచార్యుల వారు, నన్ను వెళ్ళమని, అక్కడ నాకు తప్పక శాంతి కలుగుతుందనీ చెప్పారు. భగవాన్ అనుగ్రహంతో, పాల్ బ్రంటన్‌కు, 1963లో చిట్టచివరి ఆధ్యాత్మిక అనుభవం కలిగింది. దానిని గురించి 1979లో తన కుమారుడైన కెన్నెత్.టి.హర్స్ట్ కి ఈ విధంగా తెలియజేశారు.

ఒక రోజున నాకు, అణుబాంబు ప్రేలినట్లు, చైతన్య విస్ఫోటనం జరిగింది. తల పగిలిపోతుందేమోనని అనిపించింది.

రాత్రి సమయంలో, నిద్ర, మెలకువ లేని స్థితి, లోతైన స్తబ్ధత ఏర్పడింది. ధ్యానం చేయాల్సిన అవసరం కనిపించలేదు. భగవద్గీతలో, అందరికీ పగలు జ్ఞానికి రాత్రి, అందరికీ రాత్రి జ్ఞానికి పగలు అని చెప్పారు. అది నిజం. భగవంతుడు నాతోనే, నాలోనే వున్నట్లుగా అనుభవమైంది. అంతే కాదు, నేను మరణించినట్లు, నా లోపలంతా శూన్యం గానూ వున్నది. తరువాత ఒకటిన్నర రోజులు, ఒకటే మనో వేదన. దాని నుండి బయటపడే మార్గం దొరకలేదు. నిస్పృహ, శూన్యతలతో హృదయమంతా నిండిపోయింది. ఎవరిని సహాయమర్థించాలో తెలియదు. ఏ దారీ కన్పించలేదు. నాకుగా నాకు శక్తి లేదు. దుఃఖాన్ని ఆపుకోవటం సాధ్యం కాలేదు. ఈ స్థితిలో అలా మునిగి పోయాను. నా పరిసరాలను కూడా మర్చిపోయాను. నా చుట్టూ మనుష్యులంతా పెంకుల్లాగా (empty shells) వారితో నాకు ఎటువంటి సంబంధం లేనట్లు తోచసాగింది.

హఠాత్తుగా, యిదంతా ఏదో మానవాతీత శక్తి నా అహంకారాన్ని అణిచివేసే ప్రక్రియ అని అర్థమయింది. ఒంటరివాడిని అయి పోయానన్న భయం వీడింది. ఎంతో వినయంతో ప్రార్థించాను. ఏదో కావాలన్న కోరిక లేదు, సహాయం కావాలన్న ప్రార్థన తప్ప. యిలా ఎంత కాలం గడిచిందో తెలియదు. లౌకికమైన విషయాల నుండి విడివడిపోయాను. సహనం చివరి అంచుకు వచ్చింది. ఎంతో భయం. తల తిరిగి స్పృహ కోల్పోయాను. కానీ వెంటనే లేచాను. అప్పుడు నా హృదయంలో చిన్న ఆశాజ్యోతి వెలిగింది. అది పెరిగి పెద్దదయింది. భగవంతుడు నా మొర వింటున్నాడని తోచింది.

నా చుట్టూ వున్నవారంతా యింతకు ముందు కన్నా చాలా సన్నిహితంగా తోచారు. కొన్ని గంటల తరువాత ఒక నమ్మకం కలిగింది. పరిపూర్ణత్వం అనుభవమయింది. క్రొత్తగా జన్మించి నట్లుంది. జ్ఞానోదయం అయింది. భగవంతునితో ఏకతా భావం కలిగింది. పూర్వం అర్థం కానివన్నీ, యిప్పుడు అర్థమవసాగాయి. అహంకారం కరిగిపోయి, ప్రతీ నిమిషం ఆనందం పెరగసాగింది. ఈ నూతన అనుభవం, నాకు ఎప్పటికీ మార్గదర్శకమౌతుందని నమ్మిక కలిగింది.

పూర్వం నేను ఒక స్వాప్నికుడిని. ఊహలలో జీవించేవాడిని. ఇప్పుడు నా స్వభావం మారిపోయింది. ఒక సమతుల్యత ఏర్పడింది. ప్రాక్టికల్‌గా వుంటున్నాను. ఇది వరకు యిష్టం లేని పనులను, యిప్పుడు యిష్టంగానూ, నిర్దుష్టంగానూ చేయగలుగుతున్నాను. కలిగిన జ్ఞానం, కార్యరూపం దాలుస్తోంది. ఏవైనా నిర్ణయాలు తీసుకునే సమయంలో కానీ, ఎవరితోనైనా సంభాషిస్తున్నప్పుడు కానీ, ముందుగా ఆలోచించ వలసిన అవసరం వుండటం లేదు. ఏ సమయంలో ఏది చేయాలో అప్పటికప్పుడే తోస్తోంది. ఎంత చిన్న విషయమైనా, ఖచ్చితంగానూ, సజావుగానూ సాగిపోతోంది. నిరంతరం నేను భగవంతునితో అనుసంధానం కలిగి వుంటున్నాను. ఆయనతో సంభాషిస్తూనో, ప్రార్థిస్తూనో... ఆయన సన్నిధి అనుభవ మౌతోంది. ఈ భావం ఎంత లోతుగా వుండేదంటే, నేనే ఆయనేమో అనిపించేది. నిజమైన (అసలైన) నేను మార్పు లేనిది. అందువలన, భౌతికమైన దేహానికి ఏమి జరిగినా, అసలైన "నేను" ను ఎవరూ బాధించలేరు.

దైవం అతి సన్నిహితము. అదే అసలైన సారము. ఏ సమస్యలు, కష్టాలు వచ్చినా, నేను చెయ్యాల్సిందల్లా 'నాదేమి లేదు, నీ యిష్ట ప్రకారం కానియ్యి' అనటమే. కొంత ఓర్పు వహిస్తే అన్నీ సవ్యంగానే జరుగుతాయి. ఈ దివ్య ఉద్దీపనం (illumination)లో, ఏదైనా ఒక పరిస్థితిని చక్కబెట్టాలని అనిపిస్తే, ఒక యింద్రజాలము వలె, వెంటనే ఆ పని జరిగిపోయేది, చాలా విషయాలలో. ఉదాహరణకు, ఏదైనా ఒక వస్తువు కావాలని అనిపిస్తే, అది వెంటనే సమకూరేది. ఎవరైనా యిద్దరి మధ్య సయోధ్యత లేకపోతే, నేను ప్రేమతో, వారి మధ్య స్నేహభావం కల్గించ గలిగాను.

ప్రపంచ నాటకంలో నటుడిగా వున్న నేను, ఏదైనా కావాలంటే దానిని భగవంతుని ముందు పెట్టి 'నీ ఆజ్ఞ అయితే యీ కోరికను తీర్చు' అని అడిగేవాడిని. ఆయన ఆజ్ఞ మేరకు అవి అనుకూలమయినా, దానిమీద ఎటువంటి మమకారము వుండకూడదు. జరిగినా, జరగకపోయినా, దైవానుగ్రహమే అనుకోవాలి. నాకు అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైనది, భగవంతునితో నిరంతరము అనుసంధానంలో వుండటము. దానిముందు అన్ని కోరికలు అల్పమైనవే. అలాగే, నిత్యావసరాలు వాటంతట అవే తీరిపోయేవి. ఉదాహరణకు, ఒక ముఖ్యమైన ప్రయాణానికి అవసరమైన ధనం లేదు. కానీ, ఎవరినీ అడుగలేదు. ఒకరు బహుమతి రూపంలో కావలసిన ధనం యిచ్చారు. అలా అవసరాలన్నీ తీర్చబడతాయి. బైబిల్ చెప్పిన అర్థం అవగత మయింది. 'దేవుడు రక్షకుడు, ఆయనను నేనేమీ కోరను'.

(సశేషం)

గణపతిని రక్షించిన "భైరవి"

శ్రీమతి రేణుక అయ్యల సోమయాజుల

భవతి పరావాక్ భైరవ్యాఖ్యా పశ్యంతి సా కథితా తారా ।

రసనిధి మాత్తా జిహ్వారంగం మాతంగీతి ప్రథితాసేయం ॥

(మూలాధార చక్రమునందు వాక్కులలో నాల్గవదిగా చెప్పబడు పరావాక్కు త్రిపురభైరవి నామమున గలదు. పశ్యంతి రూపమున తార, వైఖరి రూపమున మాతంగియే మణిపూరక చక్రం, జిహ్వాలందు వెలుగుచున్నది).

'భ' అంటే భరణం (భరించుట), 'ర' అంటే రక్షణం, 'వ' అంటే ప్రళయం. అనగా మహాకర్తయైన ఈశ్వరుడు, ఈ సృష్టిని భరిస్తున్నాడు, రక్షిస్తున్నాడు, లయం చేస్తున్నాడు. ఇలా మూడు కార్యాలను చేసేవాడుగా అతడు 'భైరవు'డయ్యాడు. అతని అర్ధాంగి 'భైరవి'.

వాక్కునకు మూలము మౌనము. అందు ఉత్పాదక దశలో ఉంటుంది శబ్దము. ఆ శబ్దాన్ని పరావాక్కు అంటారు. భైరవి ప్రజ్వలితం అయినప్పుడు, ఈ వాక్కు ప్రస్ఫుటం అవుతుంది. కాబట్టి ఆమెకు తారతో సంబంధం కలదు. తార పరావాక్కయిన భైరవి యొక్క పశ్యంతి రూపం.

శరీరంలో ఆమె(భైరవి), మూలాధారంలో వుంటుంది. ఈ మూలాధార పద్మానికి నాలుగు దళాలుంటాయంటారు. దళాల మధ్య కర్ణిక లోపల కులకుండం అనే బిందువు వుంటుంది. దానిపై

కుండలినీ శక్తి నిద్రాణమై వుంటుంది. సాధకులు ఉపాసన ద్వారా ఈ శక్తిని జాగృతం చేస్తారు. దేవికి ప్రధానమైన నివాస స్థలం ఇది.

భైరవి రుద్రమూర్తి అని కాళికా దేవితో సరిపోలుస్తారు. ఆమె రౌద్రం, తామసం(అజ్ఞానం) పైన గాని, వ్యక్తి పైన గాదు. ఆమె, సృష్టి, స్థితి, లయ కర్మ అనడానికి చిహ్నం ఇది. 'కాళి' అంటే మహిమ గలది అని అర్థం. భైరవి కూడా మహిమ గలదే కదా! కావున వారికి తాదాత్మ్యం ఏర్పడింది.

సుందరి వలెనే భైరవి కూడా వాగ్భవ కూటము, కామరాజ కూటము, శక్తి కూటము అని మూడు వర్గాలుగా, మూడు మంత్రాలున్నాయి. ఈ విద్య మోక్షమునిచ్చును. "జాత వేదసే" ఇత్యాది త్రిష్టుప్ మంత్రములచే, భైరవిని, కష్టములు దాటగోరువారు ఉపాసించ వలయును. విద్య, జ్ఞానములు కోరువారు కూడా ఉపాసించవచ్చును.

గణపతిమునిని రక్షించినది కూడా ఈ భైరవి విద్యనే. అరుణాచలం వచ్చిన క్రొత్తలో, గణపతికి, తమ్ముడైన శివరామునికి, భోజనం దొరకటం కొద్దిగా కష్టమయ్యేది. ఎలాగో ఆ గడప, ఈ గడప త్రొక్కితే పగటిపూట భోజనం లభించేది. రాత్రిపూట ఉపవాసమే. ఒక వారం రోజులు ఒంటిపూట భోజనంతో కాలం వెళ్ళబుచ్చారు. ఇక తట్టుకోలేక, శివరాముడు అన్నతో, "అన్నా! మనం ఇల్లు వదిలి చాలాకాలమైనది. నాన్నగారు మనకై ఎదురుచూస్తూ వుంటారు. ఇంటికి పోదాము" అన్నాడు.

గణపతికి అరుణాచలం వదలాలని లేదు. అమ్మ అతనికి ఒకపరికొకపరి వయ్యారమై కనిపించి దర్శనమిస్తోంది. తమ్ముని జూచి "నాకు ఈ క్షేత్రము వదిలి రావాలని లేదు. ఏదియో దైవికమైన శక్తి నన్నీ చోటుకు రప్పించినది. నీవు ఇంటికి వెడలుము" అనెను.

అరుణాచలమందే ఉండవలయుననిన ఏదైనా వృత్తి చేపట్ట వలయును. వార భోజనములతో అట్టే రోజులు గడుపుట కష్టము. ఐతే తనకి వృత్తి నిచ్చేదెవరు? ఇలా తలచిన గణపతి కొండని చూశాడు. అందు ఈశుని రూపం కనిపించిందతనికి. "అరుణాచలా! అనామయ పదమునిత్తురని అందరూ నిన్ను నమ్మి ఇచ్చటికి వత్తురు. ఒకపూటకు భోజన మీయలేని ప్రభువై వున్నావు, నీవు అనామయ పదమును ఇచ్చెదవా?" ఇట్లు తలచి పరిహాసముగా-

వృత్తి దాస విముఖేన కిం త్వయా దీయతే నిజమనామయం పదం?

కిం దదాతి హర! సర్వసమర్పణం విణ్ణిశా శకల దాన దుర్మనాః?

('ఓ హరా! వృత్తినిచ్చుటకే విముఖుడవైన నీచే అనామయ పదమీయబడునా? పసుపుకొమ్ము నిచ్చుటకు లోభియైన వైశ్యుడు అంగణమును అడిగినచో ఇచ్చునా?') అని నిందాస్తుతి గావించెను. "అరెరే! ఈశుని దూషించుచున్నావా? నీవు ఏదైనా యాచించిన కదా అతడిచ్చుటకు. నీవు తలంపగనే హేరంబుడు భోజనమిడ లేదా! అడుగక ఇచ్చెడి దాతయతడు. అడిగి చూడుము" అని అంతర్వాణి పలికినది. ఇచ్చి పుచ్చుకొనుట కవి లక్షణము. కావున ఈశునికై శ్లోకములతో గూర్చిన సుమమాలను సమర్పించ నెంచి,

గణపతి తమ్మునితో ఇట్లనెను. "మరికొద్ది రోజులుండి దసరా వేడుకలు జూచుకొని వెళ్లిపోవుదుము."

మర్నాటి సాయం సమయానికి 36 శ్లోక పుష్పములు అతని కలమున జనించి వికసించినవి. వాటిని దోసిట గ్రహించి, తమ్ముని‌తో బాటు ఆలయం చేరాడతడు. నందీశ్వరుని ముంగిట నిలిచాడు. ఎదురుగా స్వామి లింగము స్వచ్ఛముగా కనిపించు చుండెను. ప్రభువునకు నమస్కరించి ఇరువురు కండ్లు మూసుకొనిరి. గణపతి తన మధుర కంఠముతో శ్లోకములను గానము చేయ నారంభించెను.

అరుణాచల రూపోనః కరుణా వరుణాలయః ।
భువనాధిపతిః కశ్చిదవనాయ ప్రకల్ప్యతామ్ ॥
ఇహాలంకార మాధుర్యధ్వనయః సుతవానవా ।
ఏకోనమధ్వనిః శంభోరస్యాదాతుం విదాంమనః ॥
అలంక్రియంతాం చిత్రారైః ప్రాచాంవాచో విపశ్చితామ్ ।
యశ ఏవ మహేశస్య భాషయా మధుభూషణమ్ ॥

ఇలా ఒక్కొక్క పుష్పము శివుని పాదములకు సమర్పిత మౌతున్నది. అన్నదమ్ములిరువురు శక్తి పరవశులయ్యారు. వారి కండ్ల యందు కన్నీరు ధారా ప్రవాహమైంది. కావ్యకంఠుని మధుర గానం ఆలయమందు ప్రతిధ్వనించింది. కోవెలకు వచ్చిన వారందరూ ఆ గానమునకు ఆకర్షితులయ్యారు. అందరూ గణపతి, శివరాముల చుట్టూ నిల్చున్నారు. కావ్యకంఠుని వాణి, గిరిపై గల

మునీశ్వరులను గూడ కదిల్చివైచినది. ఎందరో సన్యాసులు, యోగులు, యతులు అచ్చటికి వచ్చినారు. ఒక గంట ఇలా ప్రార్థన ముగించుకొని, బసకి చేరారు శివరామ గణపతులు.

మర్నాటినుండి వారికి భోజనమునకై ఇబ్బంది కలుగలేదు. పురప్రజలు ప్రేమతో వారిని పిలిచి భోజనము పెట్టుచుండిరి. ప్రతిదినము గణపతి తాను వ్రాసిన శ్లోకరాజములను ఆలయమందు అరుణేశునకు వినిపించుచుండెను. ప్రతిదినము అదే సమయమునకు, పామరులు, భక్తులు, కవులు, పండితులు కావ్యకంఠుని గానము వినుటకై వచ్చుచుండెడివారు. అట్లు వచ్చెడి యతీంద్రులలో ముఖ్యులు, శేషాద్రిస్వామి మరియు మౌనస్వామి (రమణ మహర్షి).

గణపతి యొక్క రచనా చమత్కృతి, భావపోషణ, శైలి, సరళత్వము ఇత్యాదులు పండితులను, కవులను ఆకర్షించినవి. అతడొక మహాకవి అన్న విషయము వారికి తెలిసినది.

ఈ విధముగా నెల దినముల పాటు ఆలయమునందు ''హర సహస్ర'' స్తుతిని గావించిన గణపతి, చివరి శ్లోకములను గూడ అరుణేశునకు చదివి వినిపించి, అన్నింటినీ కూర్చిన హరసహస్ర సుమమాలతో ప్రభువును అలంకరించెను. గణపతి ముని పాండిత్యమును మెచ్చిన పుర ప్రముఖులు, అతనికి సంస్కృత పాఠశాల యందు అధ్యాపక వృత్తి నిచ్చిరి.

ఓం నమో భగవతే శ్రీ రమణాయ.

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

శ్రీ రాఘవాచారియార్

శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల

శ్రీ రాఘవాచారియార్ పబ్లిక్ వర్క్స్ డిపార్ట్మెంట్లో సూపర్వైజర్ హోదాలో పనిచేసేవారు. వారు తిరువణ్ణామలైలోనే నివసించేవారు. తరచూ శ్రీ రమణులను దర్శించుకునే వారు కూడా. సర్వాంత ర్యామియై, భక్త హృదయ సింహాసనారూఢులై విరాజిల్లే శ్రీ రమణ మహర్షుల వారి దివ్య సన్నిధిలో తన్మయులైన పుణ్యవరేణ్యులలో శ్రీ రాఘవాచారియార్ ఒకరు.

శ్రీ రమణులను దర్శించుకున్న ప్రతిసారి, వారి చుట్టూ ఎందరో భక్తులు ఉండడం వలన, శ్రీరమణులతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాలన్న కోరిక శ్రీ రాఘవాచారియార్ గారికి ఉన్నప్పటికీ, అది అంత తేలికగా నెరవేరలేదు. ఒక రోజు మాత్రం, శ్రీ రమణులను మూడు ప్రశ్నలు అడుగుదామన్న గట్టి సంకల్పంతో వారి వద్దకు వెళ్లారు రాఘవాచారియార్ గారు. అందులో మొట్టమొదటిది, ఎవరూ లేని ఏకాంతంలో మీతో సంభాషించే అవకాశాన్ని మీరు నాకు అనుగ్రహించగలరా... రెండవది, నేను థియొసాఫికల్ సొసైటీ సభ్యుణ్ణి. ఆ సంస్థ గురించి మీ అభిప్రాయము నాకు తెలియజేయ గలరు. మూడవది, నేను అర్హత ఉన్న భక్తుడినే అయితే, మీ నిజ స్వరూపాన్ని నాకు కృప

చేయగలరా... ఈ విధంగా సంకల్పించుకుని, మహర్షిని సమీపించిన తరుణంలో ఏం జరిగిందో చూద్దాం!

శ్రీ రాఘవాచారియార్ శ్రీ రమణుల ఎదుట నిలబడి వారికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసేటప్పటికి, రమణుల చుట్టూ దాదాపు 30 మందికి పైగా భక్తులు ఉన్నారు. ఏకాంతంలో శ్రీ రమణులతో మాట్లాడే అవకాశాన్ని అనుగ్రహంగా పొందాలనుకున్న రాఘవాచారి గారు, వారి కోరిక ఏ విధంగా తీరుతుందోనని ఆలోచించే లోపే, అక్కడి నుండి క్రమేపి భక్తులంతా లేచి వెళ్ళిపోయారు! అందరూ వెళ్లిపోవడం వల్ల, రాఘవాచారి గారు ఒక్కరే అక్కడ మిగిలారు. ఈ విధంగా వారి మొదటి ప్రశ్నకి శ్రీ రమణులు సమాధానం అనుగ్రహించారు. తరువాత, శ్రీ రమణులు తమంతట తామే, రాఘవాచారి గారి చేతిలో ఉన్న పుస్తకాన్ని, ‘‘ఇది భగవద్గీతేనా?’’ అని అడిగి మరీ తీసుకుని, రాఘవాచారి గారు, ‘‘మీరు థియొసాఫికల్ సొసైటీ సభ్యులా?’’ అని కూడా అడిగారు. శ్రీ రమణుల ప్రశ్నకి రాఘవాచారి గారు సమాధానం ఇవ్వకపూర్వమే, ‘‘ఆ సొసైటీ బహు చక్కటి పనులు చేస్తోంది!’’ అన్నారు. మరి ఈ రకంగా, వారి రెండవ ప్రశ్నకి కూడా గురు రమణులు సమాధానమిచ్చారు.

ఇక, రాఘవాచారి గారు మూడవ సమాధానం కోసం ఎంతో ఆత్రుతతో ఎదురుచూడసాగారు. కాసేపు గడిచాక, ‘‘అర్జునుడు శ్రీకృష్ణ భగవానుని నిజస్వరూప దర్శనాన్ని కోరినట్లు, నేను కూడా మీ నిజరూప దర్శనాన్ని కోరుతున్నాను, స్వామి! అర్హుడనయితే

మీ నిజరూప దర్శనాన్ని నాకు అనుగ్రహించండి" అని రాఘవాచారి అన్నారు. అప్పుడు రమణులు, ఒక తిన్నెపై కూర్చుని ఉన్నారు. పక్కన ఉన్న గోడ మీద, శ్రీ దక్షిణామూర్తి పటం ఎంతో అందంగా చిత్రించబడి ఉంది. ఎప్పటిలాగే, శ్రీరమణులు రాఘవాచారియార్ కళ్ళలోకి చూస్తూ కూర్చున్నారు. రాఘవాచారి గారు కూడా శ్రీ రమణుల కళ్ళలోకి తదేకంగా చూస్తూనే ఉన్నారు. క్రమేపి, శ్రీ రమణుల దేహము, శ్రీ దక్షిణామూర్తి చిత్రము, వారి కళ్ళ ముందు నుండి అంతర్థానమైపోయాయి! రాఘవాచారి ఎదుట అంతా శూన్యం.... ఆశ్చర్యమేమిటంటే, దక్షిణామూర్తి పటం చిత్రీకరించబడి ఉన్న గోడ కూడా మాయమైపోయింది. కాసేపు అలా గడిచిన తర్వాత, రాఘవాచారియార్ కళ్ళ ఎదుట తెల్లటి మేఘము, రేఖా మాత్రంగా శ్రీ రమణులు, మరియు శ్రీ దక్షిణామూర్తి దర్శనమిచ్చారు. క్రమేపి, వారి ముఖం, అంటే కళ్ళు, ముక్కు ఇతర వివరాలన్నీ గీతల వలె ఏర్పడ్డాయి. మెల్లగా స్వామి రూపము, శ్రీ దక్షిణామూర్తి రూపము, ఎంతో కాంతివంతంగా, తేజోమయంగా కనబడ్డాయి. ఆ తేజస్సు భరించలేని రాఘవాచారి, కళ్ళు మూసేసు కున్నారు. మరి కొంత సేపటికి వారు కళ్ళు తెరిచారు. శ్రీ రమణులు, మరియు శ్రీ దక్షిణామూర్తి యథాప్రకారం కనబడ్డారు. శ్రీ రమణులకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి రాఘవాచారి గారు తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

ఈ సంఘటన రాఘవాచారి గారిని ఎంతో ప్రభావితం చేసింది. కానీ, ఇది జరిగాక ఎన్నో రోజులు వారు మహర్షి వద్దకు వెళ్లలేదు.

కొంతకాలం గడిచాక, శ్రీ రమణుల వద్దకు వెళ్లి, వారికి ఈ సంఘటన వివరించి, అంతరార్థం ఏమిటో దయచేసి చెప్పమని, రాఘవాచారి రమణులను కోరారు. శ్రీ రమణులు చక్కటి మందహాసాన్ని వేలార్చి, "నా రూపాన్ని చూడాలనుకున్నావు! కానీ నా అంతర్ధానాన్ని చూశావు! మరి నేను రూపరహితుడను కదూ.... కావ్యకంఠ గణపతిమునికి కూడా సరిగ్గా ఇటువంటి అనుభవమే అయింది. వారిని అడిగి చూడు", అన్నారు.

రాఘవాచారియార్ కావ్యకంఠుల వారిని కలిసినప్పటికీ, ఈ విషయం మాత్రం అడగలేదు. సమ్మోహనపరిచే శ్రీ రమణుల చిరునవ్వు, ప్రకాశించే వారి నేత్రాలు, మధురమైన గళము, వెన్నెల వంటి వారి మందహాసము, అన్నిటినీ మించి వారి కృపా కటాక్ష వీక్షణము... ఇవన్నీ అనన్యసామాన్యం అని గ్రహించిన రాఘవాచారి జీవితం ధన్యం. ఇలా రాఘవాచారి తరచూ శ్రీ రమణుల వద్దకు వెళుతూనే ఉండేవారు. అయితే వారి భార్యకి, తల్లికి, అతను సంసారాన్ని మరచి సన్న్యాసం స్వీకరిస్తారేమో నన్న భయం పట్టి పీడిస్తూ ఉండేది. వారిరువురూ మహర్షి వద్దకు వెళ్లి తమ భయాన్ని వెళ్లబుచ్చుకున్నారు. ఆ సందర్భంలో శ్రీ రమణులు, రాఘవాచారిని మందలించి, తగిన అభ్యాసము, నిష్ఠ లేకుండా సన్న్యాసాశ్రమం చేపట్టటం ప్రమాదకరమని సూచించారు. ఇలా, శ్రీ రాఘవాచారి గారి జీవితంలో ప్రతి ఘట్టం, శ్రీ రమణుల అపార కరుణకు నిదర్శనం.

******

Why did God Choose Prabhupada and Vivekananda?

Dr K Subrahmanian

Bhagavan says that spiritual progress is a state beyond the mind. Therefore, when we feel that we are not making any progress, we should not become depressed because we are using our mind to understand something which is beyond the mind. Furthermore, we expect this progress to be gradual, but we know from the lives of saints and sages that it is not always so. The progress may be like the break of dawn – it is dark for a while, and then suddenly, there's light! When we take a candle into a room that has been dark for twenty, forty or even a hundred years, the darkness of the room doesn't disappear gradually, it disappears immediately. Light replaces darkness instantly. Similarly, if God chooses to bring the candle of *jnana* into us, the darkness in our mind will be replaced by light immediately. When will this happen? It will happen when we least expect it – it will happen when God chooses us for a purpose.

Take for example, Prabhupada, the founder of the Krishna Consciousness movement. He worked as a medical representative in India for many years, when suddenly at the age of 50, he became disgusted with his way of life. He started thinking more and more about Lord Krishna; when he translated the *Bhagavata* into English, he asked a few business people if they could get it printed. Impressed by his sincerity, one of them did, and for the next few years, Prabhupada went from house to house trying to sell copies of his book. A few years later, at the

age of sixty or so, he had the urge to spread the message of Krishna in the US and other western countries. He approached a businessman and requested that he be sent to the US. The businessman replied, "I will send you. But what is it that you can do? You are sixty!" Prabhupada replied, "I don't want to do anything; the Lord is urging me to go abroad before this body falls." Since the businessman did not want to spend too much money, he put Prabhupada on a cargo ship, and sent him.

A few weeks later, Prabhupada reached the US, and soon began talking about the *Bhagavata*. When he spoke about Krishna, the Lord seemed to take possession of him! Although not a powerful speaker, due to God's grace, he managed to win over quite a few people. Americans were impressed with what he had to say, and within five years, the Krishna Consciousness movement, which he started in 1966, became a global phenomenon. Many rich people, including the granddaughter of Ford motors, a young woman of 35, gave up everything and joined the movement. American women, dressed in saris, and men, in dhothis, got up at four in the morning to milk cows and worship them. This was in a place that snowed in winter! They had *goshalas*, and fed people vegetarian food. It was amazing!

Prabhupada was not a highly educated person, and yet he managed to win the hearts of people and start a big movement. How did he manage it? How did it happen? It happened because of Lord Krishna's grace – he had taken possession of him. In Los Angeles, *bhakti vedanta* Prabhupada led a simple life. He would eat from a leaf, and when he had finished, there would be a mad rush

among the American disciples to eat whatever was left on the leaf as *prasad*. This is something we do in our country, but can you imagine Americans doing it? Today, there are Krishna centres in all the big cities of the US, with people leading the life of a Hindu. When I went to Los Angeles, I found people in the middle of the road chanting *Hare Rama Hare Krishna*. They approached me and asked me if I was an Indian; they then invited me for lunch.

Today, there are many people who criticise the Hare Krishna organisation. What we need to realise is that we need to make a difference between the individual and the organisation. Take for example, Sri Ramakrishna. He was an extraordinary person. It would be foolish on our part to criticise Ramakrishna keeping in mind what happens in the local Ramakrishna *Mutt*. Similarly, we shouldn't criticise Shankaracharya thinking of what happens in the *mutt*. Don't criticise Ramana Maharshi thinking about what happens in Ramanasram. What we have to ask ourselves is our purpose in going to the *mutt* or *ashram*. Are we going to the Ramakrishna *Mutt* to get some peace of mind or to make it a better organisation? If we wish to go Ramanasram to make it a better organisation, then we should consider applying for the post of a Manager.

Then, there is the story of the Englishman, Ronald Ross, a Professor of English at Lucknow University, who suddenly became interested in Krishna. He attended *bhajans*, and when he met a *sanyasi*, he informed him that he too desired to become one. When he became a *sanyasi*, he changed his name to Krishna Prem, and went from place-to-place singing Krishna *bhajans*. This happened before Independence, and so the English people hated him.

They felt that he had brought disgrace to their culture because Krishna Prem had gone native – he dressed in traditional Indian clothes, and for all practical purposes, behaved like an Indian. The English found this unacceptable. A number of other people, however, were impressed with his single-minded devotion to the Lord.

After reading a great deal about Ramana Maharshi, Ross (Krishna Prem) told his good friend, Dilip Roy, that he wanted to see Bhagavan. He wrote a moving account of his first visit: "I went and sat in the presence of the Maharshi; I was so impressed. For the first time, I realised that in our own country was a person in the tradition of the *rishis*, a person with practically nothing, but giving tremendous peace. I had tremendous peace. While enjoying this peace, I closed my eyes, and I was bombarded by the question, *Who am I*?"

This question kept rising within him. He felt it was a funny question because he knew he was Krishna Prem. But the same question kept rising repeatedly, "Who is this Krishna Prem? Who are you?" Unable to bear the constant bombardment of the question, he left the hall. When he returned the next day, the same question arose within him. This time, he opened his eyes, looked at Bhagavan, and closed his eyes again. He has described beautifully what happened when he opened his eyes: "When I opened my eyes, Dilip, I looked at Bhagavan, but he was not there; the sofa was empty. I thought that it was a hallucination; so, I rubbed my eyes and looked around. Everyone was present, but Bhagavan was not there. I closed and opened my eyes again to see whether it was real. Everybody was there, but Bhagavan was not. I was overcome, and said,

‘You are the formless who has taken form.’ So saying, I opened my eyes again and looked at the sofa. This time, Bhagavan was there.”

After having several such experiences in the presence of Bhagavan, Krishna Prem wanted the Maharshi to show him his beloved Krishna. One day, when he was sitting in the old hall and looked in the direction of Bhagavan, he saw Krishna, instead of Bhagavan. Later, he told his friend, Dilip Roy, “Dilip, you won’t believe the experience. Without speaking, but quietly and gently, he gave me this experience.” These experiences were given to Krishna Prem when he least expected them. Why did he have these experiences in the presence of Bhagavan? Two reasons – because of the extraordinary grace of Bhagavan, and also because Krishna Prem was ripe for such experiences.

Sri Aurobindo was another individual who had been chosen by God for a purpose. The young Aurobindo left India when he was around eleven; he returned at the age of twenty-one. He was sent to England so that he could be brought up like an Englishman. His father did not want his son to speak any of the Indian languages, and he didn’t want him to be familiar with Indian culture. So, when Aurobindo came back, he could not speak any Indian language, not even his mother tongue, Bengali. On his return to India, Aurobindo said that when he set foot on Indian soil, he enjoyed a sense of freedom that he had never experienced before. He underwent a transformation; he started learning Sanskrit and Bengali and began writing in English and Bengali. He became a revolutionary, and because the British suspected that he had thrown a bomb

in court, he was put in Alipore jail. Feeling depressed, he asked himself, "Why am I here? I wanted to free this country, but I have been put in jail." When he looked out, he did not see the bars of the jail, the warden, etc.; he saw only Lord Krishna. Wherever he looked, he saw only Krishna.

sarvam Krishna mayam jagat

Aurobindo felt that the Lord, by giving him this kind of vision, was telling him that his job was not to fight for the freedom of the country, but to do something to liberate or give *moksha* to people. As we all know, within a few months, he was secretly taken away to Pondicherry, and what he wanted to do for the country was set aside. He was never seen in public, except on a few chosen occasions – his birthday (which happens to be August 15) and the Mother's arrival.

As to why God chose Aurobindo for certain tasks, we may never know. Bhagavan says the Lord decides how to make use of us; and when he does, it may not be in the way we were hoping it would be. Take for example, the case of Swami Vivekananda, a man who today is well-known for the inspiring speeches he gave in different parts of the world. The interesting thing is that Vivekananda was never interested in going abroad and giving speeches. He wanted to meditate, but his master, Sri Ramakrishna, had other plans for him. When he told Sri Ramakrishna that he wanted to be a silent monk, Sri Ramakrishna told him that he was not meant to be silent; that there was a lot of work for him to do, and once the work was completed, he would take leave of this world. One day, lying on a cot

in Madras, he had a vivid dream of Sri Ramakrishna walking on the ocean and beckoning him. Vivekananda took this as a sign that his master wanted him to travel and spread the message outside India. After the *nirvana* of his master, Vivekananda spent the rest of his life talking about Ramakrishna and his teachings. A man who wanted to be silent, spent a considerable amount of time lecturing. Why did this happen? It was God's will; we cannot choose what we want to do. He decides, and when we get the call, we need to be prepared to do our duty to the best of our ability, and leave everything else to him.

People used to go to the Maharshi and offer fruit. During those times, it was distributed to the devotees immediately. Later on, however, all the fruit was collected and distributed to everyone at lunch or dinner. Once, a devotee who had brought Bhagavan fruit, complained about the distribution. The Maharshi said, "When you come and place something here, your job is over, is it not? If you try to find out how it was used, it means that you have actually not given." Bhagavan says that real giving is not asking anything about it once it's been handed over. If you perform an *abhisheka* in a temple, half of the coconut, the flowers, and the fruit are given back to you once the *puja* is done. What was considered yours when you took it to the temple, is given back to you, and is considered to be *prasad* from the Lord. *Prasad* literally means joy. What you are distributing to others is the happiness and the joy that you have got from the Lord. *(Talk 39A)*

******

Ashtavakra Gita 22
Praise and Blame do not Touch the Jnani

V Krithivasan

धीरस्तु भोज्यमानोऽपि पीड्यमानोऽपि सर्वदा ।
आत्मानं केवलं पश्यन् न तुष्यति न कुप्यति ।।

dheerastu bhojyamanopi peedyamanopi sarvada
atmanam kevalam pashyan na tushyati na kupyati

(3-9)

Word Meaning:

dheerastu: the valorous jnani; *bhojyamanopi*: feasted; *peedyamanopi*: (or) tormented; *sarvada*: always; *atmanam kevalam*: the Supreme Self; *pashyan*: seeing; *na tushyati na kupyati*: neither gratified nor angry.

Verse Meaning:

Feasted or tormented, the valorous jnani ever sees the Supreme Self, and is thus neither gratified nor angry.

The *jnani* is never agitated as he has no mind; he is ever immersed in the bliss of the Self. Whether he is showered with affection or reverence or tormented by evil forces, he never loses his equanimity. He is ever his serene, peaceful Self.

There is this interesting story of Jadabharatha in *Srimad Bhagavatam*. Jadabharatha was a *jeevanmuktha* from birth. He was roaming about like an ownerless bull, with his spiritual glory concealed under a coarse appearance. The society, not knowing his greatness, treated him like a common labourer and compensated him with husks,

broken rice, charred food and worm-eaten grains. He accepted all these without any protest and swallowed them with apparent relish (which earned for him the nick-name of Jada-Bharatha, the insentient Bharatha). Once a robber chief wanted to propitiate Goddess Kali so that she would bless him with a son, and prepared to offer her a human sacrifice. His companions went in search of a fit person for this sacrifice, and chanced upon Jadabharatha. Finding him to be of robust health and physique, they bound him and carried him to the shrine of the Goddess. They gave him a ceremonial bath, new clothes to wear, and fed him sumptuously. This grand treatment was something new for him, but Jadabharatha was his usual Self. When the time for the sacrifice neared, the robber chief drew his sword and approached Jadabharatha, who watched him unblinkingly, without fear or anxiety. But before the robber could cut off his head, Goddess Kali emerged from the idol and killed all the robbers, and freed Jadabharatha. Even at this time, records Suka Brahmarishi in the *Bhagavatham*, there was not any particular emotion like joy or relief on Jadabharatha's face. It was shining with the same expression!

Suka says, "O King Parikshit! Do not consider it a wonder or anything unusual that Bharatha was unperturbed even when his head was about to be cut off. He had abandoned the identification of the Self with the body, and thus cut as under the powerful knot of the Heart. Persons like him are moved by universal love and friendship!" (*Bhagavatam* 5-9-20)

This *sloka* uttered by Ashtavakra portrays powerfully, the equipoise of a great *jnani*.

चेष्टमानं शरीरं स्वं पश्यति अन्य शरीरवत् ।

संस्तवे चापि निन्दायां कथं क्षुभ्येत् महाशयः ।।

cheshtamaanam sariram svam pasyati anya sariravat

samstave chaapi nindaayaam katham kshubhyet mahaashayah (3-10)

Word Meaning:

cheshtamaanam: acting; *sariram*: body; *svam*: one's own; *pasyati*: sees; *anyasariravat*: like another's body; *samstave*: in praise; *chaapi*: and even in; *nindaayaam*: in blame; *katham*: how; *kshubhyet*: should be disturbed; *mahaashayah*: the noble soul.

Verse Meaning:

The noble soul witnesses his own body acting as if it belonged to someone else. As such, how can he be disturbed by praise or blame?

Praise or blame is with reference to behaviour expressed through bodily or mental actions. But if a person knows that his body and mind have no connection with his true self, how can he be affected by praise or blame?

The *mahatma* who knows himself as Pure Awareness, witnesses his own actions like walking, talking, eating etc. as being done by some other. If the leg of the chair is broken, no one thinks that his own leg is broken. The knowledge that we are not the chair is with everyone. Similarly, the sage who knows perfectly that he is not the body, is not affected by praise or blame that are attributable

to body's or mind's actions. They would merely look on these with perfect detachment.

Lord Krishna calls such a *mahatma* as *sthitaprajna* -a person with absolute stability of mind. There are many references to such a *jnani* in the *Bhagavad Gita*.

"He who is unattached to everything, and meeting with good and evil, neither rejoices nor recoils, his mind is stable." (*Gita* 2-57)

"He, who with reason firm and free from doubt, rejoices not on obtaining what is pleasant and does not feel perturbed on meeting with the unpleasant, that knower of Brahman lives eternally in identity with Brahman." (*Bhagavad Gita* 5-20)

Ashtavakra wants to elicit from King Janaka, if he has reached such a state of equipoise.

*****

One day, Bhagavan appeared in his (K.K. Nambiar) dream. He showed him a notebook bound in black cloth; he also showed him the thickness of the book, the size, as well as the number of pages. Bhagavan said in the dream, "I want this notebook." Nambiar woke up abruptly and pulled open his drawer. Inside the drawer lay exactly the same book! He grabbed the notebook and ran to Bhagavan, saying, "Bhagavan, you appeared in my dream and asked for this book!" Bhagavan turned to his attendant and said, "I have been asking you for this very same book for the past three days, I have been giving you these specifications. See, Nambiar has brought it!" Look at how Nambiar brought the book to Bhagavan! But Nambiar remembered and said, "*Adu thaanaa vizhundhadhu,*" meaning that it happened by itself and therefore one must not attribute it to a miracle! *(Ramana Periya Puranam)*

Atma Vichara Padhigam

(continued from previous issue)

6. Because of this ‘I-thought’ (*ahamvrtti*) which pretends as the (grammatical) ‘first person’, the entire world comes into being as the ‘second and third persons’ (‘you’ and ‘it’ - *idamvrtti*). If the searchlight of our attention gives up its fancy for the ‘second and third persons’ and turns itself on this ‘I-thought’, then this pseudo‘first person’ will disappear, and the substratum of true Being will flash forth as the ever present ‘I’ Consciousness, without the adjunct of ‘so-and-so’. This un-decaying true ‘First Person’ alone is the real Self, and staying aware of the Self is indeed *jnanam* (Enlightenment).[1]

7. To grasp the ‘second and third persons’ (*idamvrtti*) and pursuing it without a pause is utter foolishness; running after the ‘second and third persons’ by paying attention to them will fuel the thinking activity ever more. But turning that attention inwards towards the ‘first person’ (*ahamvrtti*) is equivalent to suicide for the ego. Because only by pursuing the inquiry of the *ahamvrtti* relentlessly to its logical end, will the ego be exterminated. This is the only way for the annihilation of the ego (*ahamkara nasha* which alone is referred to as *mano nasha*).

8. Without seeking the source of *ahamvrtti* shining as ‘I am this body’ in everyone’s awareness, but constantly turning the attention of one’s mind to the ‘second and third

persons' which includes our own body is nothing but the play of ignorance. But if you raise the doubt "Is not the seeking of *ahamvrtti* itself a pursuit of ignorance? Why should I then seek after a false entity instead of pursuing the truth?," then, do listen to my answer!

9. The reason for the progressive attenuation and eventual annihilation of the 'I -thought' by tracing the source of the false '*ahamvrtti'* is just this: the 'I thought' is the scent for finding the true Self, as it is nothing but a ray emanating from the Source of our deathless Being; by training the powerful searchlight of our attention and latching it onto this ray without any lapse (*pramada*), the length of this ego ray progressively diminishes and finally disappears, leaving in its wake the pure 'I am' shining without any veil of all limiting attributes. (Thus though the 'I thought' is a false entity, it is called a useful "leading error" as by holding on to it one arrives at the *svarupa* of oneself. Bhagavan emphasises that attention on *ahamvrtti* leads to *ahamsphurti* (or *ahamsphurana*) which alone bestows *ahambodha* (or *aparoksha jnana*, Self-Knowledge.)[2]

10. Do not ever take up any work with the egoistic feeling that "this duty has to be performed only by me"; there is nothing in this world that happens by your will power, nor are you a truly existent entity (in terms of the ego which has only a phantom existence). Understand this fact right at the outset and weed out the egoistic doership attitude in your daily life. Then you will see that all your

duties get carried out by a higher power automatically (using your body-mind complex as a mere instrument of the divine), while your inner peace will always remain full to the brim.

Epilogue

11. If we investigate carefully, we shall find that there is absolutely no object in this world which is not time-bound, and hence imperishable, and that the Self shining as 'I', 'I' alone is the only *satyavastu* in the entire creation. Discriminating thus, renouncing mentally everything else as ephemeral non-Self, may we ever remain as the un-negatable *Atman* in unswerving abidance. The timeless and immortal Ramana *Sadguru* has truly ordained this Self-abidance alone as the paramount duty for all of us!

1 Such *recognition of our ultimate and only reality* is called *pratyabhijnana*in *Vedanta paribhasha*because it is an ever present and already accomplished fact.

2 The famous *Pancha Dashi* text deals with this "leading error" concept (*shamvadibhrama*) in great detail with examples in Chapter 9. (Sadhu Om, Translation, T Chaitanya, *Mountain Path*, Oct 2007)

*****

5. Playing One's Role in the World

81. Realising the truth of Self within your heart and ever abiding as the Supreme, play according to the human role [that you have assumed] as if experiencing pleasures and pains along with the [people of this] world.

(*Guru Vachaka Kovai*)

Life in the Hall at Sri Ramanasramam.

SS Cohen

16th June, 1948

An article about Sri Maharshi has appeared in the *Free Press*, Madras. Professor Subbaramayyah of Nellore reads it aloud, so that all present may hear. Sri Maharshi intently follows in another copy, so intently that one would think he was correcting an important manuscript. He occasionally passes humorous remarks and broadly smiles. In the end, he directs his attendant to cut and paste it in the special file.

17th June 8:30 a.m.

Jagadish Sastri, a Sanskrit scholar and Maharshi's devotee, arrives from Madras. Sri Bhagavan enters into an earnest conversation with him. I hear him counting on his fingertips, "Tanana, tana, tana . . . ." from which I infer they are discussing metre of Sanskrit verse. Sri Bhagavan goes on speaking and gesticulating uninterruptedly for about 20 minutes, obviously explaining some passages. Then Sri Sastri mentions Vidyaranya as saying that *Chit* can be Shiva and Shakti at one and the same time, as well as separately. Sri Bhagavan quotes from *Arunachala Purana* that in essence both are one and the same *Chit*, and reads from this book with deep emotion. He goes into ecstasy on Gautama's praise of Shiva.Though smiles light his face, tears pour out of his eyes, of which none has a suspicion till he wipes them and blows his nose.

It is now 9:55, Sri Maharshi suddenly realises that he is late for his usual small walk by 10 minutes. "Oh, so late!" he marks and takes to oiling his knees and hip joints to

ease their rheumatic stiffness before rising. Pointing to his body he says smilingly, “This machine cannot move without oiling.”

24th June, 4 p.m

Maharshi is handed a book, which he turns over and over excitedly, exclaiming “Rai, rai, rai!” It is a Tamil translation of the original *Sarvajnanottara*, from which he had fifteen years earlier translated 52 verses into Tamil without knowing of the existence of a translation of the whole work made more than ten years earlier. This is a great revelation to him. He hurriedly turns to the verses he has translated and compares them with the corresponding ones of the older translation. The difference he finds to be very small, due to the difference in their view points – his being pure *Advaita* and the other’s *Shaiva Siddhanta*. He goes on reading with great joy.

26th July, 9:30 a.m

Maharshi is seriously occupied on a manuscript which he is correcting with Mr. Visvanathan, who sits down to carry out his instructions. Bhagavan is doing hard thinking. I have never before seen him so involved in thoughts. His eyes are wide open and the eyeballs roll from side to side as thoughts roll in his mind, till he finds the right construction of a sentence or the idea he needs, when he turns to Mr. V. and dictates to him. It is now 10 a.m. fifteen minutes too late for going out. The attendant, who has been hesitating since some minutes, draws his attention to it. He looks at the timepiece and cries: “O, la, la! it is 10 o’clock! Why didn’t you tell me? Look at that! 10 o’clock and they didn’t tell me!....” He quickly takes the bottle of ointment, lubricates his joints, and rises in haste.

Statement of Ownership and other particulars of Sri Ramana Jyothi

(As per FORM –IV Rule 8)

1.	Place of publication	: Hyderabad
2.	Periodicity of Publication	: Monthly
3.	Printer's name, nationality, Address	: **Mohan Reddy,** Indian Reddy Printers, 1-9-809, Adikmet, Hyderabad -500 044
4	Publisher's name, nationality	: **P. Keshava Reddy**
	Nationality	: Indian
	Address	: Sri Ramana Kendram, 2-2-1109/A, Batammakunta, Hyderabad - 500 013
5.	Editor's Name, Nationality	: **Dr. V. Ramadas Murthy**
	Nationality	: Indian
	Address	: Sri Ramana Kendram, 2-2-1109/A, Batammakunta, Hyderabad - 500 013
6.	Name and Address of Individuals who own the News Paper and partners/share holders holding more than 1% of the Share Capital	: Fully owned by: Sri Ramana Kendram, 2-2-1109/A, Bathakammakunta, Hyderabad 500013, TELANGANA

I, P.Keshava Reddy, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-

Date: 01-03-2024 P. Keshava Reddy

13. Inattention - An Obstacle to the Divine

Gentela Venkata Ramana

When a genuine desire to know God arises, a vision of the divine is imminent, as God always exists within us. Just as it is impossible to imagine a body without a head, our existence without God is also not possible. The divine that is closest to us and is constantly being experienced by us remains unrecognized only because sufficient attention is not being paid towards IT. This is inattention. It means being unmindful about a subject. When we write with the right hand the left hand is forgotten. This is because the focus is more on the right hand, and we are inattentive of the left hand. However, at that moment if an ant crawls on the left hand, we react immediately to it. Doesn't this imply that the left hand too has been within our experience? This explains the fact that because the focus was on the right hand, the left hand was ignored; and not that it was not within our experience.

Sri Bhagavan's teachings and the path of self-enquiry is all about realizing the inherent divinity. When we analyze the experiences in our everyday life, we understand the divine play of God. It is only our thoughts that prevent us from becoming aware of the inherent divinity. It is this thought that makes us feel that we are responsible for our destiny. In fact, our body performs many functions through divine play, without the need for our thoughts intervening.

The major functions of heart beat and blood flow to the *prana*, which is present in every atom of the body, go on only due to God's grace. The nature of awareness which

are endowed by the power of the Self, transforms into a thought, and makes us feel that everything is done by us. When the power to think is allowed to remain merely as an instrument of observation, we come nearer to God. If everything was in our hands, why are we not able to prevent accidents and other difficulties caused by destiny? So too, these acts are possible only when a doer who is greater than us exists. That is God. When the truth that, 'every work in this creation is done by some great power' is understood, then our devotion towards God gets strengthened, and it leads to the path of vision of the divine. Suppose a small bubble forms on another bubble in water. Water becomes the base for both the bubbles. Both the bubbles must travel with the flow of water (*sankalpa* of time). How ridiculous it would appear if the bigger bubble thinks egoistically that the smaller bubble is supported by it? Similarly, we forget the Divine who is responsible for our life and operating this creation, and we assume that we are the doer. This means we carry small bubble-like *karmas*. Therefore, Bhagavan says "Are you even born in the first place to think of a rebirth?" Power (current) comes and goes, but it has neither birth nor death. We, as forms of consciousness, are also the same. It should be understood that we are only operating in this body, but we are not the body.

Jillelamoodi Amma says, "When the mind that is presently limited to a name and form expands infinitely it transforms into God. We are under the opinion that meditation means to chant a *mantra* and to focus the mind

on a form. This is only an effort to meditate. This process is only a fraction of the pervasiveness of meditation. Natural meditation (*sahajadyanam*) is to attain a firm faith that God always exists in us, and HE is the cause of our existence and this creation. To view the omnipresent God, we meditate upon a form of our choice. This must be only a step to Truth, and we must not be under the false notion that we are meditating on the ultimate goal."

God has given us some doubts also along with a body. Therefore, we have an opportunity for liberation. When all the doubts get cleared, we get liberated. A devotee once asked Bhagavan to grant him a vision of the Supreme effulgence (*Jyoti darshan*). To this Bhagavan answered, "Become aware of the seer first who wishes to see the light". We can turn our head in any way we wish to, but is it possible for others to do it for us? A thought distances us from divinity, but in reality, there is no distance between us and the divine. Due to body consciousness, thoughts become the cause of inattentiveness of the Self. The body may appear to be of five feet from the top to toe physically, but as the same consciousness pervades throughout the body, this distance doesn't occur as a thought. When this consciousness expands, the truth that the entire creation is a part of us dawns. So too, when consciousness is realized, it is also known that God is not apart from us. Inattentiveness towards God occurs when the consciousness divides into senses and the mind. God is experienced when all the psychic powers are centered. *Sadhana* is all about centralizing these psychic (mental) powers. Also, when the inherent consciousness is steadily

experienced, this centralization occurs, and self-realization is attained.

Sadgurus are always in a state of attention, so even when a the *paadapooja'* (worshipping the feet) is being done to their body, it is accepted by the inherent Divinity within. To dispel the inattention that distracts one from such a state, one must resort to *sadhana*; by constant chanting of a name, and thinking of a form. To attain constant happiness and peace, the boons that God always bestows on us must be acknowledged. The thought that we lack something is poverty. Besides food and sleep, there is no essential need for man. However, selfishness and the desire for comforts, makes man consider luxury as essential things. When these are not fulfilled, it results in discontentment. Though God grants absolute peace to everyone, the inattention prevents us from acknowledging the Divine grace. A mother points to the eyes, the ears, and the nose, and teaches the names of parts of the body to a child. She makes the child to identify them and remember the names. A *guru* does the same to a seeker. He makes us recognize the inherent divine that is already being experienced as the Self, *prana*, consciousness. We may consume a sweet drink without knowing its name and realize later that it is honey. Similarly, a *guru* bestows the knowledge to recognize the divinity that is constantly being experienced. When the inherent divinity is realized, the omnipresent God reveals itself as an awareness, resulting in the experience of the bliss.

That is the real *viswaroopadarshan* (vision of the universal form). (*Sri Ramaneeyam*. Translation, Soujanya Kolachala)

IN HIM I FIND REPOSE

B. S. Bagi, M.A.,

In Sri Bhagavan and Him alone
All things agree nor ever oppose.
With stronger kinship than I own
To myself, There I find repose.
In Sri Bhagavan if I be blind,
I still can see, and only good;
If deaf, my ears will sooner find
All Truth than hearing ever could.
In Sri Bhagavan is Far and Near;
I need no toilsome journeys make.
In Sri Bhagavan I need not fear
To die, for Death shall me awake.

(*Golden Jubilee Souvenir, Sri Ramanashramam publication)*

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram. Printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org

Published on 1st of every month. Posted on 3rd of every month at Patrika Channel, Nampally.

RNI - R.No. AP BIL/2000/03031
Printed Matter : Registered Newspaper, Registration No. HSE/742/2024-2026
SRI RAMANA JYOTHI (Bi-lingual monthly in Telugu & English, March 2024)

Mr. Ekanatha Rao: How is *dhyana* practised - with eyes open or closed?
M.: It may be done either way. The point is that the mind must be introverted and kept active in its pursuit. Sometimes it happens that when the eyes are closed the latent thoughts rush forth with great vigour. It may also be difficult to introvert the mind with the eyes open. It requires strength of mind to do so. (Talks - 61)

- Bhagavan Sri Ramana Maharshi

To

If undelivered, please return to : Tel : 2742 4092 / 9493884092

SRI RAMANA KENDRAM

2-2-1109/A, Batakammakunta, Sivam Road, Hyderabad - 500 013.
email : ramanakendram.hyd@gmail.com
website : www.sriramanakendram.org